

SLÁVEK KRÁL

STOPAŘŮV PRŮVODCE
ZEMĚKOULÍ

Stopařův průvodce zeměkoucí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Slávek Král

Stopařův průvodce zeměkoucí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Stopařův průvodce zeměkouli

Slávek Král

● ■ **pointa**

Obsah

Předmluva	7
Afrika	9
Evropa	69
Střední Amerika + Florida	77
Jižní Amerika	95
Asie	131
Asie II	161
Oceánie	171
Severní Amerika	187
Blízký východ + Evropa	221

Předmluva

Cestovatelských knížek, rad, návodů i průvodců už bylo napsáno hodně, ale osobní zkušenost je nenahraditelná. Podělím se s tebou o ty nejšilnější a nejzajímavější příběhy, které se mi staly během osmi let cestování na všech obydlených kontinentech, a pokusím se předat ti zkušenosti, které jsem si z nich odnesl. Vypadne z toho pár základních tipů, jak cestovat, seznam toho, co budeš na cestu potřebovat, a výčet řady věcí, které nedělat.

Podnikl jsem dvě cesty kolem světa. Na každém obydleném kontinentu jsem byl minimálně půl roku a celkem jsem v zahraničí strávil víc než šest let.

Možná to zní šíleně, ale na cestování za poznáním místních kultur není nic složitého a zvládne to skoro každý. Nejtěžší na tom je ten první krok, a ten už vlastně děláš. Přečti si tuhle knížku, koukni na fotky, nějak si to přeber a potom... Sbal se a jed!

Základem cestování jsou pro mě čtyři věci: dobrovolničení, couchsurfing, stopování a kempování. Tahle kombinace mi umožňuje poznávat místa i lidi, jídlo i kulturu. Knižka tě připraví na všechno, co se může při tomhle způsobu cestování přihodit. Dotkneme se i dalších témat, jako je dumpster diving nebo squatting, které bys měl minimálně znát, ať už si o nich myslíš cokoliv.

Příběhy, o kterých budu psát, jsou opravdu ze života. A život nás občas testuje, takže kromě skvělého dobrovolničení a úžasných couchsurfingů ti povím třeba i o tom, jak jsem se dostal do nemocnice s malárií, a o několika dalších nepříjemnostech. Měl bys vědět, proč k nim došlo a jak jsem se zachoval. Ale neboj se, víc se budeme věnovat tomu, jak se vykoupat v jezeru s krokodýly, stopnout si koně, loď nebo letadlo, a dalším nezbytným radám.

Knižka obsahuje QR kódy, které ti ukážou fotky, videa, odkážou

**Turista netuší,
kde byl,
cestovatel netuší,
kam jde.
— Paul Theroux**

Podrobný
popis, jak pracovat
s QR, najdete na

slavekkral.cz/qr

tě na podrobnější informace a dají ti možnost zanechat komentář.

Tvoje komentáře, a to včetně těch negativních, přispějí k vylepšení dotisků nebo případných vydání v dalších jazycích. Tvůj názor tak pomůže i dalším cestovatelům.

Peníze přepočítávám pro lepší představu na české koruny nebo na americké dolary (1 dolar = cca 20 korun). Abychom se pak nedohadovali o každém fufníček.

AFRIKA

- Nastopováno:** 17 350 kilometrů
Období: říjen 2017 – březen 2018
Počet zemí: 19
Počet stopů: 291 (z toho 30 kamionů, 9 motorek, 5 autobusů, 3 tuk-tuky, 6 taxíků, 3 sanitky, 3 vojenská auta, 2 policejní auta, 1 kůň, 1 jízdní kolo, 6 lodí a 1 letadlo)

Česká republika, Ústí nad Labem 2017

Svoje cesty tradičně začínám i končím v plzeňské Dobré čajovně. Zahájil jsem tam i svou šestou cestu, dal jsem si dýmku a vyrazil na stopa do Afriky. Vzal jsem to přes Chomutov, kde jsem navštívil kamaráda Hanzmiho, a pak jsem ještě zamířil do Drážďan, kde jsem měl mít přednášku.

Stál jsem na silnici za Ústím nad Labem a v duchu si říkal, že teď už bych to mohl dát až do Německa. Vtom se za svodidly v protisměru objevilo policejní auto.

„Aha, tak ti si přijdou pokecat,“ pomyslel jsem si. Stál jsem na opravdu blbém místě, ale lepší tam prostě nebylo. A opravdu, za chvíli se v dálce v mém pruhu objevily blikající majáčky. Policisté zastavili a já věděl, že první dojem je nejdůležitější. Na jeden nádech jsem jim vysvětlil svou situaci:

„Dobrý den, děkuju, že jste mi zastavili. Tohle je hrozné místo, ale bohužel mě tady někdo vyhodil a pěšky se odsud nikam nedostanu.“

Policisté si mě změřili pohledem a jeden z nich se zeptal: „Víte, že na dálnici se nesmí stopovat?“

To jsem samozřejmě věděl, ale nebyl jsem si jistý, proč se mě na to ptá.

„Tohle přece není dálnice, to bych si všimnul...“

STOP

**Necestujeme,
abychom utekli
životu, ale aby
život neutekl nám.**

Jak jsem zjistil později, měl pravdu. Čtyřproudová rychlostní silnice se v jednom místě pomocí dopravní značky záhadně změnila v dálnici, i když není vidět žádný jiný rozdíl.

Mohli si mě vychutnat, tady jsem opravdu neměl co dělat. Měl jsem ale štěstí, byli to sympatíci.

„Tak pojdte, hodíme vás na nejbližší benzínku.“

Nasednul jsem k nim a s úsměvem povídám: „A že neuhodnete, kam jedu?“

„No, asi do Německa...“

„Do Afriky!“ já na to hrdě.

Policista vykulil oči a říká: „Ale to jedete na špatnou stranu!“

Než jsem vystoupil, stihl jsem jim povědět víc o mých cestách a vysvětlit, že dnes přednáším v Drážďanech a do Afriky poletím za pět dnů ze Švýcarska. Měl jsem totiž zpáteční letenku Ženeva–Nairobi za 5 500 korun... Nekup to, když je to tak levný!

slavekkral.cz/E601

COUCHSURFING

Couchsurfing je sociální síť pro couchsurfery, tedy lidi – převážně cestovatele –, kteří si navzájem pomáhají. Místní couchsurfeři ti poradí, jak se dostat z letiště, jaké aplikace používat na městskou dopravu nebo kam jít na dobrý oběd. Největší výhodou, která dala celé službě jméno, je možnost ubytování u někoho doma, doslova „na gauči“.

Couchsurferům nejde primárně o služby zadarmo, ale o seznámení s novými lidmi a jejich kulturou. A pozor, přespání vás nic nestojí, ale skryté pravidlo couchsurfingu říká, že couchsurfeři vždycky myjí nádoby.

Couchsurfing se nevyužívá jednorázově jako třeba airbnb. Každý další pobyt vylepšuje tvoje reference, na kterých je celý systém založený. V rámci komunity se pořádají i různá hromadnější setkání nebo výlety. Couchsurfing je životní styl a stal se pojmem. V květnu 2020 přišel pokus o zpoplatnění, a je tedy možné, že se komunita přesune na stránky podobného ražení, jako jsou bewelcome nebo warmshowers.

slavekral.cz/cs

Keňa, Nairobi 2017

Vždy při příletu na nový kontinent mám předem zařízení couchsurfing, abych se trochu sžil s místní kulturou. Afrika mi první kulturní šok připravila hned v Nairobi. Právě se totiž blížily volby a ty v Keni probíhají trochu jinak než u nás. Město se připravovalo na demonstrace, pouliční nepokoje, zapalování pneumatik a tak dále. To jsem si to zase parádně načasoval! Můj první couchsurfing v Nairobi byl celý zvláštní. Truphenah mě ubytovala u své sestry v centru a ani se nepřijela podívat. Sestra mě vodila na procházky, jenom aby ukázala, že se zná s bělochem. No, celkový pocit nic moc.

Po třech dnech přiletěla Dáša. Už dřív mě kontaktovala přes blog, protože se dozvěděla o mé chystané cestě. Napsala mi, že by taky moc ráda jela do Keni, ale nemůže sehnat parťáka. Nabídl jsem jí, ať jede se mnou. Tohle se mi stává poměrně často. Dostávám dotazy na společný cesty a jakožto yes man na všechno kývám. A nakonec nikdo nikdy nepřijede. Problém totiž obvykle vůbec není v tom, že s nimi nikdo jet nechce...

Dáša ale překvapila tím, že vážně přijela! Naše společná cesta začala... no, ehm, zajímavě.

Šikulka mi totiž nenapsala, v kolik hodin přiletí. Jediný kontakt na sebe jsme měli přes messenger, jenže ona si vzala na cestu jen tlačítkový telefon. Já jí napsal přesné instrukce, aby si je mohla přečíst, až se připojí na letištní wi-fi v Nairobi, a bylo to k ničemu. Takže se to malinko zkomplikovalo. Já jsem netušil, že se Dáša nemá jak připojit na internet, zatímco ona to z nějakého zvláštního důvodu neřešila. Prostě seděla na letišti a čekala, až si pro ni přijdu.

Já jsem čekal do dalšího rána, pak jsem vyrazil na letiště. Zeptal jsem se prvního chlápka, jestli neviděl malou holku. Jasně že viděl. S bílou cizinkou a jejím příběhem se během noci seznámili všichni zaměstnanci. Akorát že žádného z nich nenapadlo mě kontaktovat, i když jsem byl vyzbrojen všemi komunikačními prostředky.

Vydali jsme se na stopa a hned první auto, které nám zastavilo, řídil překupník diamantů. Sám nám to hrdě prozradil.

To bude ještě sranda, tahle Afrika!

slavekkral.cz/F610

Tanzanie, Arusha 2017

Při přechodu hranice mezi Keňou a Tanzanií se ti naskytne nádherný pohled na Kilimandžáro, tedy pokud zrovna nebude zahaleno mraky. My jsme měli oblačno a z nejvyšší hory Afriky jsme neviděli ani kamínek.

Hned za hranicí jsme začali potkávat první Masaje a taky žirafy u silnice. Dorazili jsme do Arushy, kde jsme měli další couchsurfing. Tentokrát u sympaťáka Hamadiho. Hamadi vlastní společnost Face of Africa Adventures a vozí bohaté turisty do masajských vesniček, na Kilimandžáro nebo prostě kamkoli si zamanou.

Najít v půlmilionovém městě jednoho Hamadiho byl docela oříšek, protože tentokrát jsem internet neměl ani já. Arusha je moderní město zvyklé na bohaté turisty, což situaci nijak ne-zjednoduší.

„Prosím tě, nevíš, kde bych našel wi-fi?“ ptal jsem se kolemjdoucích.

„Jasně, pojd' se mnou.“

Jdeš za týpkem dvacet minut, někam tě dovede a ukáže, že tady je wi-fi. Vyzkoušíš to – není. On natáhne ruku a řekne:

„Money.“

„Za co? Vždyť tu nic není!“

To nevadí, dovedl jsem tě sem. Zeptáš se dalšího, ten tě vede zase jinam. Slíbí, že nebude chtít peníze, pak chce peníze. Wi-fi stále nikde.

Konečně jsme našli turistickou kancelář. To vypadalo nadějně.

„Dobrý den, máte wi-fi?“

„Ano. Chcete zájezd?“

„Ne, děkuji. Mohl bych jen použít vaši wi-fi a poslat jednu zprávu?“

„A jaký zájezd byste chtěli? Safari?“

„Ne, jenom tu wi-fi, kdyby to šlo...“

„Dobře, zavolám bratra.“

Proč sakra bratra?! No nic, netrvá to ani půl hodiny a bratr je tady.

„Takže vy chcete na safari?“

„Ne, to bude omyl, já bych jenom potřeboval heslo na wi-fi, abych poslal jednu důležitou zprávu.“

„Aha, bratr to popletl. Takže chcete vidět masajskou vesničku?“

„Neee! Mám žízeň, nemáte nějaký koláčky?“

Tahle hláška zabrala a dostal jsem heslo!

Na Hamadiho jsme čekali venku před kanceláří a střídal se u nás jeden somrák za druhým. „Mzungu, give me money!“ Mzungu znamená běloch, money je to, čeho má každý mzungu plný kapsy.

Hamadi přijel v luxusním autě, podal mi ruku, otočil se na socky a upozornil je: „Tohle jsou mí kamarádi. Takže vypadněte!“

Like a boss!

Pozval nás do luxusní restaurace, pak nám zařídil ubytování v hotelu svého kamaráda a nic za to nechtěl. Byl to fakt skvělej týpek. Proto teď úplně náhodou znova zmíním jeho firmu Face of Africa Adventures.

slavekkral.cz/F612

STOP

STOP

Stopování zná každý z nás. Pro někoho to je prostě způsob, jak ušetřit, pro mě se ze stopování stal životní styl. Je základním způsobem mého cestování, poznávání lidí, kultur a nekonečným zdrojem zážitků.

Stačí mi k němu červený kraťasy, česká vlajka a hlavně úsměv.

Skvělý článek se spoustou užitečných podrobností najdeš na www.travelbible.cz/stop

slavekkral.cz/stop

TURISTA

CESTOVATEL

DOBRODRUH

Tanzanie, Dar Es Salaam 2017

STOP

DOBRO-
VOLNÍČENÍ

K jídlu si dám to,
co máš ty.

Cesta z Arushy do hlavního města Dar Es Salaam měří 600 kilometrů. To bychom mohli dát za jeden den, počítal jsem v duchu. To jsem ale do výpočtu nezahrnul fakt, jak pomalu se v Africe jezdí. Tady opravdu nikdo nespěchá. Už jsme si zvykli na prapodivné plynutí času. Výrazem „hned“ se označuje cokoli pod dvě hodiny, a když slyšíš „za chvíli“, možná se dočkáš ještě dneska.

Uprostřed noci jsme dojeli do města Chalimze. Kamionák Gant nás pozval na večeři, typické kukuřičné ugali, a ukázal nám hotel.

„Víš, já v hotelech nikdy nespím,“ vysvětlil jsem mu.

„Jasně, tak můžete spát v kamionu, jestli chcete.“

Trochu jsem se obával Dášiny reakce, ale ona byla nadšená.

„Jé, v kamionu jsem ještě nespala, super!“

Další den jsme dojeli do Dar Es Salaam a přešli trajektem na druhou stranu. Tam už na nás čekal Samwel, ředitel školy, kde jsme měli příští dva týdny dobrovolničit. Narvali jsme se do osmimístného busíku, kde jsem si mezi dalšími osmnácti pasažéry zase jednou uvědomil, jak je to stopování pohodlný.

A taky musím říct, že ač nejsem nějaký velký plánovač, podchytit si takhle začátek cesty se vyplatilo. Jeli jsme sem najisto, což nás ušetřilo starostí hned po příletu. Zároveň ale dodávám, že sehnat dobrovolničení je v Africe víc než jednoduchý a obvykle stačí domlouvat si ho jen pár dnů předem.

slavekkral.cz/F613

DOBROVOLNIČENÍ

Dobrovolničení neznamená práci zadarmo, jen za ni nedostaneš zaplacenou penězi. Většina zaměstnavatelů nabízí ubytování a stravu za čtyři až šest hodin práce, pět dnů v týdnu. Neřešíš žádnou smlouvu, žádné papíry. Na světě jsou tisíce míst, kde potřebují tvou pomoc, tisíce profesí, které můžeš dělat. Všude můžeš uplatnit své zkušenosti, naučit se něco nového a hlavně poznat úžasné lidi. Osobně doporučuju zůstat dva nebo tři týdny na jednom místě a pak jít dál.

Jako dobrovolník můžeš cestovat neomezeně dlouho. Koukni na www.helpx.net a www.workaway.info (registrace stojí kolem 800 korun na dva roky) nebo facebookové skupiny.

DOBRO-
VOLNIČENÍ

slavekkral.cz/dobro

Tanzanie, Dar Es Salaam 2017

Cestování je nástroj k osobnímu i pracovnímu rozvoji.

Pan ředitel Samwel byl potomek Masajů. Už jeho rodiče si uvědomili, jak je vzdělání důležité, a nechali ho vystudovat místní pedagogickou fakultu. Samwel později opravdu založil vlastní školu. Byla to doslova jednotřídka, místnost bez oken, načerno natřená zeď nahrazovala tabuli, k tomu nějaké ty křídly a deset plastových židliček. Vyučování začínalo klasicky v osm hodin a končilo ve dvě hodiny odpoledne.

Prvního dne nás Samwel ráno přivedl do třídy a představil nás: „Toto jsou vaši noví učitelé.“

Pak se otočil a odešel. Zírala na nás různorodá skupinka žáků, byly to děti mezi šesti a dvanácti lety. Ok, tak co bychom s nimi měli dělat? Dáša dokonce ani neuměla moc anglicky, tak co s tím? Tak jsme začali zjišťovat, co umí oni. Nakonec jsme se pustili do základních věcí – čísla, barvy a podobně.

Ve dvě hodiny přišel Samwel.

„Co to tady děláte?“ koukal na nás vyjeveně.

„Učíme se čísla, to je špatně?“ znejistěl jsem.

„Ne, já jenom, že my se obvykle učíme tak dvě hodiny a pak si děti hrají.“

slavekkral.cz/F614

SQUATTING

Obsazení nevyužitých a neobydlených budov nebo celého areálu za účelem přespání nebo bydlení. Názor policie na takové jednání se liší stát od státu.

slavekkral.cz/squat

Tanzanie, Zanzibar 2017

Na Zanzibar jsem se vydal sám. Hned v další vesnici za přístavním městečkem Stone Town jsem si stopnul cyklistu. Jeli jsme si na tom rozvrzaném kole, my dva a moje krosna. Mohamed okamžitě vymyslel, že musím jít k němu domů.

„Budeš můj host. Můžeš zůstat, jak dlouho chceš,“ přemlouval mě.

„Díky, ale já budu spát na pláži! Beach, rozumíš?“

„Joo, tam je to hezký. Ty už tam máš zaplacený bydlení?“

„Zaplacený?“ divil jsem se.

„No, ten hotel Beach, jak jsi říkal.“

„Haha, žádný hotel, já říkal pláž. Písek, vlny, slunce... Prostě pláž, už chápeš?“

„Jo tahle pláž! Tak to nechápu. Proč?“

Nepodařilo se mi vysvětlit mu, proč by vůbec někdo chtěl spát na pláži. Nepřesvědčil jsem ho, že na pláži nejsou komáři, protože tam fouká vítr. Prostě mi to nevěřil.

Rozloučil jsem se s ním a dojel až do městečka Pingwe. Našel jsem si opuštěnou pizzerii a squattoval v ní. Měl jsem výhled na oceán a superluxusní restauraci The Rock, která je postavená na šutru ve vodě a hosty k ní musí dovézt převozníci. Ráno jsem pozoroval nádherný východ slunce, a když jsem přemýšlel, kam si dojít na záchod, měl jsem na výběr hned z několika špičkových restaurací a barů a zapojit do akce i převozníka se javilo jako nejlepší nápad.

STOP

SQUATTING

People are not
alone in being
alone.

slavekkral.cz/F615

Mosambik 2017

STOP

POLICIE

Dobrodružství
je hrozně velké
průser, které
dobře dopadne.

– Radek Thumps

Stopování v Africe jde pomalu. Zastaví maximálně čtvrtý auto, to je v pořádku. Problém je v tom, že jich jezdí málo, jen jedno za dvacet minut. Navíc se plouží sotva padesátkou, a to i mimo vesnice. Hakuna matata – není kam spěchat. Začalo se stmívat a nám zbývalo do Inhambane ještě 600 kilometrů. Vtom zastavilo luxusní terénní auto. Dva mladí týpci z Jihoafrické republiky, kteří byli navštívit pár přátel a teď se vraceli domů.

„My vás hodíme až do Inhambane. Dost pospícháme, takže pojedeme celou noc.“

Skvělý! Přesně tohle jsme potřebovali. Kluci vyprávěli, jak pracují na tankeru. Tři týdny makají od rána do večera a pak mají týden volno. To se pak jezdí bavit do Mosambiku, kde jsou levnější party. Byli opravdu zábavní, tedy aspoň pro mě. Dáša to celý prospala, protože nerozuměla ani slovo.

Najednou řidič prohlásil, že už je unavený, a začal vyhlížet nějaký motel na přespaní.

„Já myslel, že pospícháte. Jestli chcete, budu řídit.“

Kluci na sebe kývli a já usednul za volant auta, které bylo větší než já. Byla úplná tma, ale mohl jsem využít toho, že silnice byla kupodivu asfaltová. Dupnul jsem na to a v duchu jsem si spočítal, že tímhle tempem bychom mohli být do rána v Inhambane. Jenže Afrika. Povrch vozovky se najednou změnil a já na to v té tmě zareagoval pozdě. Nebo spíš vůbec. V plné rychlosti jsem vletěl do hluboké díry a chvíli jsem měl pocit, že jsme přišli o kolo. „Sakra, sakra!“ zpomalil jsem. Pak zase následoval opravený úsek, ale za chvíli se situace opakovala. Nakonec už byla silnice tak zničená, že jsem musel mezi dírami kličkovat. To auto bylo ale obrovské. Nebyl jsem na to zvyklý a nedokázal jsem odhadnout, jak daleko jsou od sebe kola. Takže jsem vlastně trefoval jednu díru za druhou. Řízení mě stresovalo, a když mi kluci jihoafrický jemně naznačili, že teď budou zase řídit oni, s úlevou jsem kývnul.

Prohodili jsme se asi hodinu před půlnocí. Za dalších patnáct minut, možná méně, jsme přijeli k policejnímu check-pointu. To není nic neobvyklého, hlídka prostě nakoukne do auta a můžeš pokračovat.

Tentokrát to ale nešlo hladce. Všichni spolu mluvili v nějakém africkém jazyce, takže jsem netušil, o co jde. Policista ukázal, ať zajedeme ke straně. Řidič hned vytáhl pár bankovek, jako že pospícháme. To taky není nic neobvyklého, kontrola se tím dá hodně urychlit. Reakce policisty ho ale asi překvapila, protože mu začal nabízet další peníze. Ničemu to nepomohlo. Atmosféra v autě zhoustla a spolujezdec začal telefonovat. Nerozuměl jsem mu ani slovo, ale z jeho tónu bylo jasné, že mají trable.

Řidič zajel na určené místo a všichni jsme vystoupili. Policisté byli zaskočení naší přítomností, ale moc si nás nevšíмали. Hodinu jsme stáli okolo auta a policisté se dohadovali mezi sebou. Dlouho se nic nedělo, ale to je v Africe normální. Po hodině ke mně přišel policista a zeptal se, jestli umím portugalsky.

„Sim, um pouco,“ odpověděl jsem, že trochu ano. To policistovi stačilo a odešel. Za další hodinu se dostavili další jeho kolegové, našim řidičům nasadili pouta a odvedli je. To už jsem hodně znejistěl. Co se tady sakra děje?

Před Dášou jsem se snažil vypadat jako stopař, který ani trochu nepropadá panice. Stála vedle mě, a protože neuměla portugalsky, byla v pohodě. Já jsem jim rozuměl a vůbec se mi to nelíbilo.

Za chvíli policista zase přišel a potvrdil mi, že jsem to pochopil správně.

„Počkejte tady, nikam neodcházejte. Máme podezření na pašování diamantů.“

Další hodina nejistoty, kdy se nic nedělo. Pak přivedli oba řidiče, kteří vypadali, že jsou v prdeli, nervy nadranc, nedokázali ani zvednout hlavu. Znova k nám došel policista: „Oni říkali, že jste jen stopaři, je to pravda?“

Horlivě jsem to odkýval.

„Dobře, tak si vezměte své věci, já vás svezu aspoň za město. Oni jdou rovnou do vězení.“

Řidiči se na nás ani nepodívali, celou dobu zírali do země. My jsme si vyndali batohy a nasedli do policejního auta. Po cestě jsem to nemohl vydržet a zeptal jsem se, co že to tedy pašovali?

„Marihuanu,“ odpověděl policista s kamenným výrazem. Jasně, co měl taky říct jinýho... Kdyby se rozkřiklo, že v tom autě byly diamanty, těžko by si pak mohl odsypat něco pro sebe.

Jelikož jsem to auto chvíli řídil, pořád věřím tomu, že jsem v Africe pašoval diamanty.

slavekkral.cz/F616

ECO-
LODGE

slavekkral.cz/eco

ECO-LODGE

Eco-lodge je ubytování šetrné k přírodě. Často bývá součástí organické farmy.

Mosambik, Inhambane 2017

Dobrovolníčení v eco-lodge nedaleko města Inhambane by vystihla věta: „My jsme běloši a takhle si tu žijeme.“ V areálu byly luxusní chatky, nádherná soukromá pláž a bazén s tak chemickou vodou, že mi skoro odbarvila vlasy. Jedinou opravdu ekologickou věcí na této eco-lodge byly solární panely – dva! Jinak šlo pouze o hezký název, který umožňoval účtovat cenu, která byla vyšší než vysoká. Jedna noc v chatce stála 4 000 korun za osobu. Pro porovnání, běžná cena ubytování se v Mosambiku pohybuje mezi 16 a 24 korunami na noc. A to nebylo všechno.

Některé budovy byly poničené od posledního hurikánu, a tak každý den přicházeli kluci z vesnice opravovat škody. U několika chatek opravovali střechu, což probíhalo tak, že strhli tu starou a na její místo namáhavě přidělali novou. Byla to těžká práce, při které trávili na sluníčku i deset hodin denně. Na konci každého dne za to dostali krásných 30 korun.

A korunu tomu všemu nasadila práce, kterou jsme měli dělat my dobrovolníci. Měli jsme totiž hlídat, aby něco neukradli. Jako fakt. Dostali jsme klíč od skladu, a když něco potřebovali, šli jsme jim odemknout. To bylo vše.

Všechno tam měla na povel Liz z Anglie. Bohužel ztělesňovala všechno špatné, co předvádějí bohatí cizinci v podobných zemích. Byla přesvědčená, že všechno perfektně zorganizovala, zajišťovala ziskový provoz areálu a ještě dávala práci místním. Jako člověk byla moc fajn, navíc skvěle vařila, ale po dlouhé době v Africe už si prostě myslela, že to tak má být. To, že z areálu nevytáhla paty a ani netušila, jaké je místní typické jídlo, jí připadalo normální.

Pro nás to byla nutná zastávka. Jednou za týden nebo dva je dobré se zastavit, vyprat si a odpočinout si od neustálého cestování a poznávání. Ale ten pocit, že jsem se právě stal dalším bělochem, který přijel do Afriky vykořisťovat, mě doslova

